

Kerâmet

Ömer Seyfettin

Kerâmet — Ömer Seyfettin

Ömer Seyfettin 1920 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

<https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Kerâmet&oldid=169064> (revizyon 169064). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Yangın yarım saatten beri devam ediyordu. Fakat mahallenin ahalisi iki ev sonra söneceğine kâildiler. Çünkü bir zât-ı şerifin türbesi vardı. Mümkün değil, o tutuşmazdı! Şiddetli bir kible rüzgarı esiyor, alevleri, kıvılcımları saçan tahta parçalarını, türbenin üzerine, türbenin altındaki evlerin çatılarına fırlatıyordu. İtfaiye bölüğü, tulumbarlar son gayretlerini sarf ediyorlardı. Polisler etrafı ablukaya almışlar, kaçırılan eşyanın yağmasına meydan vermiyorlardı. Çiroz Ahmet etrafına bir göz gezdirdi. Bu kaşarlanmış bir külhanbeyi idi. Onca yangın demek vurgun demektir. Ama mahalle çok fakirdi. Biliyordu ki, şu yanan zavallı kulübeciklerin içinde yatak yorgandan başka bir şey yoktu. Halbuki vurgunda âdet “yükte hafif, pahada ağır şeyler” i bulmaktı.

— Allah belasını versin! Faydasız yangın!

Diye başını salladı. Ahali türbenin önüne toplanmıştı.

— Buraya gelince söner! Diyorlardı.

Çiroz Ahmet, yeşil boyalı türbenin penceresine sokuldu. Kör bir kandilin hafifçe aydınlattığı sandukaya baktı. Baş ucunda iki büyük şamdan duruyordu. Sandukanın iki tarafında iki seccade yayılı idi. Açık rahlelerde büyük Kur’ân-ı Kerîmler yan gelmiş yatıyorlardı. Çiroz Ahmet kelepir karşısında parlayan bir Yahudi gözüyle bunlara baktı. Asgari bir hesap yaptı. İçinden:

— Şamdanlar onar liradan yirmi... Seccadeler on beşerden otuz... Kitaplar mutlaka yazmadır. Yirmi de onlara de, etti yetmiş...

Dedi. Yeşil boyalı kapıya gitti. Çiroz, kemikli omuzlarıyla bu kapının kuvvetini yokladı. Sonra kilidine baktı. Yavaş yavaş dayanmaya başladı. Halk yangınla meşguldü. Çiroz Ahmet son derece kuvvetliydi; hani o yalnız külhanbeylerine mahsus, bazusuz, idmansız, sporsuz, gizli, harikulâde kuvvet... Dayandıkça kapı çtırdamaya başladı. Nihayet küt etti açıldı. Çiroz'un içeri girince ilk

işi, kör kandili üflemek oldu. Fakat alacağı şeyler her ne kadar pahada ağır ise de yükte öyle pek hafif değildi. Zihni hemen bir vurgun planı tertibine başladı. Plan zihninde teşekkül ettikçe, Çiroz “netice” yi beklemiyor, teferruatını tatbik ediyordu. Şamdanların mumlarını çıkarıp yere attı. Rahlelerdeki kitapları alıp hepsini belinden çıkardığı Trablus kuşağına sardı. Sonra biraz durdu, burnunu kaşıdı. Yavaşcacık seccadeleri topladı; bunları beygirin üzerine çul vurur gibi, sandukanın üzerine örttü. Şimdi kapıdan çıkmak lazım geliyordu. Ama dışarısı dolu idi. Sandukaya dayandı. Biraz düşündü. Kavukta bırakılacak bir şey değildi. Üzerinde sırmalı bir çevre vardı. Sanduka birdenbire kaydı. Çiroz Ahmet düşmemek için toplandı. Acaba evliya diriliyor muydu? Durdu, baktı, gülümsedi.

— Vay canına, yere mıhlı değilmiş be, dedi.

Eğildi, altına bakmak için sandukayı kaldırdı. Bu gayet hafifti. İnce tahtadan yapılmış, üstüne yeşil çuha kaplanmıştı. Zihindeki "çıkış planı" tamamlandı. Kitaplarla şamdanları kucakladı. Bu sandukanın altına girdi. Yavaş yavaş yürüdü. Durdu. Sandukanın altından elini çıkarıp yavaşça kapıyı açtı. Sol taraf caddeye çıkıyordu. Yakalanmak ihtimali vardı. Sağ taraftaki sokak تنها idi. Viranelikler çoktu, ama yangın o tarafta idi. Herkes o tarafa birikmişti. Çiroz Ahmet, sandukanın altında uzun müddet düşünmedi. Paldır küldür kapıdan çıktı. Gürültüye başını çeviren halk şaşırdı. Herkes olduğu yerde kaldı. İşte evliya kalkmış yürüyordu. Tulumbalar durdu. Şiddetle esen rüzgar birdenbire durdu. İtfaiye askerleri korkularından ellerindeki baltaları, kancaları, hortumları düşürdüler. Sanduka yangına doğru yürüyordu. İki tarafa açılıp yol veren ahali korkudan titriyordu.

Sanduka, korkunç manevî bir heybetle sallana sallana aralarından geçti, karanlıklarda kayboldu.

* * *

Türbeden evvelki iki evde ateşten kurtulmuştu. Yanmayıp evliyasız kalan türbe, yine mahalledeki kutsiyetini muhafaza etti. Yalnız, okuyanlar yüzlerini eskisi gibi boş binaya çevirmiyorlar, kibleye bakıyorlar: “İki gözüm, yangın gecesi bu tarafa gitti!” diyorlardı.